

Publicerad 2012-12-05 17:35 av Haector

En snöig natt när slutet smyger in på kroppens värme och de sista tankarna som vandrar genom huvudet är allt som gick fel, alla ens brister. Men också den kärlek som envist biter sig fast i en kedja kring livet. Vad skulle dina sista ord bli då?

Blöder mina sista ord över snön - Prolog

Hur skulle de vara.. mina sista ord? Skulle de berätta historien om mitt liv? Skulle de överleva ensamma i universum, tillräckligt länge för att bli sagan om min uppoffring?

Det är kallt. Mörkret.. det är så kallt. Så tyst. Jag kan se mina andetag krystalliseras i luften men jag kan inte höra dem. Jag har förlorat mina sinnen, ändå kan jag se. Existerar jag fortfarande? I det här mörkret.. Den här kyliga natten som omfamnar mig, existerar jag här? Tystnaden i den slukande svartheten som kryper närmre min själ, läcker in som tårar mellan mina revben. Är jag.. är jag död? Har mitt olyckliga liv äntligen nått ett slut, dess sista destination? Dröjer sig min kropp fortfarande kvar i den dödliga världen, bunden att ännu slåss trots att allt är över? Jag har misslyckats. Genom livet kom jag att frukta min svaghet, jag lärde mig att vara rädd för mitt hjärta – varje slag det slog, varje gång den tvingade in blod i mina ådror blev en rädsla att det skulle bli det sista, att det skulle bli borttaget från min kropp och placerat i händerna på någon annan. Att det till sist skulle stanna. Det fick mig att önska odödlighet, ändå avskyr jag tanken på att leva för alltid. Evighet. Vad skulle evighet bli om jag var ensam? Så många år redan, stående själv i natten. Jag har sett så många vintrar passera, varje gång önskat att du var här. Det gör ont.. Det gör så väldigt ont.

Jag kände aldrig kylan när du var i närheten. Mörkret skrämde mig aldrig. Mitt hjärta vågade aldrig gå emot min vilja. Jag blev dödlig i dina ögon, jag blev synlig. Men jag kände alltid smärta. Jag led alltid. I dina ögon växte jag, från ett frö växte jag tills jag blev en blomma. Jag ville stanna där jämt, men tiden fick mig att vissna. Jag blev svag. Jag blev ett hot för din odödlighet. Jag svek dig. Värmen jag så ivrigt försökte hålla fast vid, du tog den bort från mig när du försvann. När du vände ryggen mot mig och gick iväg. Smärtan.. Den slet mig itu.

Det här mörkret.. har jagat mig sedan dess. Den tomma natten som dröjer sig kvar i min själ, livnär sig i mitt bröst. Ett monster, trasar sönder mina lungor varje gång jag andas. Jag ville andas för dig. Mitt värkande hjärtat. Jag ville att det skulle slå för dig. Ensam kämpar jag för att inte drunkna i mardrömmarna som jagar mig till sömns. Ensam slåss jag för att överleva ytterligare en annan dag utan dig. Jag har önskat död. Jag har önskat om att få försvinna, att äntligen få falla och aldrig resa mig igen. Jag har önskat för ett slut på denna eviga vända.

Så kallt. Jag kan känna mina tårar förvandlas till is medan de smeker min hud. Det är inget kvar. Inget kvar att göra. Inget kan rädda mig nu. En krigare som fallit ner på knä i ett sista andetag, smakar och njuter av det sista ögonblicket. Nej.. Min kropp andas inte längre. Ändå dröjer sig min själ kvar i den här världen. Varför? För en sista glimt in i mitt förflutna? Är jag att bli dömd för mina gärningar? Det var aldrig något jag kunde ha gjort. Inget jag kunde ha ändrat. Ögonblicket mina ögon lades på dig blev min framtid bestämd. Ögonblicket mitt hjärta lades i dina händer, dog jag. Jag dog för dig. Men jag dog med stolhet. Nu.. Nu kan jag bara känna skuld antasta min själ. Sorg skära i mitt kött. Skuld våldta mitt sinne.

Jag ville bli något. Någon. Jag ville resa mig från askan och bli sedd. Bli accepterad. Bli älskad. Jag ville gömma mig i ditt grepp. I dina händer. Jag ville drunkna i din själ, bli slukad av dina ögon. Känna dina läppar andas in mitt liv ifrån mig. Jag ville dö i dina armar, vetandes att hela min existens skulle bli din. Jag ville dö under din blyga beröring, försvinna under din iskalla blick.

Hur skulle de vara.. mina sista ord? Hur skulle de vara.. mina sista andetag? Skulle de lämna ett spår av min kärlek? Min uppoftning? Skulle de överleva länge nog för att du skulle hinna se dem? Se dem med dina egna ögon, som en gång såg mig där andra såg ingenting. Skulle någon del av mig stanna kvar som du kunde lägga märke till?

Det.. det snöar. Jag kan se ljuset. Ljuset från varje flinga som faller. Så tyst. Så fridfullt. Jag kan knappt känna någon smärta längre. Bara.. lugn. Kylan.. har lämnat mig. Jag är ensam i mörkret. Ensam. Finns det en väg.. en annan väg för mig att hitta? En annan stig för mig att följa? En stig utan ånger. En stig där jag kan bli komplett. Där jag kan finna inre frid. En stig som leder till en annan destination, ett annat slut. Jag vill inte dö här. Jag vill inte lämna riktigt än, jag måste fortfarande berätta för dig.. berätta för dig att jag.. Jag är varm. Snöflingorna.. de ger mig styrka. De kallar på mig. Det här är verkligen slutet. De är här för att leda mig hem. Jag har misslyckats.. Misslyckats att berätta för dig. Jag har misslyckats att visa dig sanningen. Sanningen som jag begravde djupt inom mig när du gick. Varför.. varför tvekade jag? Varför lät jag dig gå? Varför kämpade jag inte emot? Varför stod jag inte stark? Jag förlorade dig.. jag förlorade dig för att jag var svag. Och nu är det försent. Jag känner mig bedövd. Jag.. jag är så trött. Så varm.. Så avslappnad.. Jag känner mig.. fridfull.. trött..

Ändå.. Jag minns.. Jag minns ditt leende. Dina ögon. Jag vill inte dö, inte nu. Inte än. Det finns fortfarande något som jag måste genomföra. Något som jag måste slåss för. Det finns en strid kvar jag måste vinna. Ditt hjärta. Jag måste vinna ditt hjärta, om än bara för en sekund. Den enstaka sekunden.. det är allt jag behöver. Allt jag någonsin kommer be om. Jag vill bara att du ska se på mig.. berätta för mig.. berätta att du ser mig. Jag behöver veta.. att jag fortfarande existerar. Att jag fortfarande är någon. Att jag ännu är vid liv. Att du förlåter mig..

Jag behöver dig.. för att hålla det här mörkret borta från min själ. Jag vill inte dö i den här strypande natten. Jag vill inte bli lämnad ensam i det här kvävande svarta. Jag.. jag är rädd. Jag har aldrig varit rädd förut.. aldrig varit..

Mina sista ord..

Förlåt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Haector med Poeter.se id #43276 innehar upphovsrätten